

1801 17. Januar 1881: Foresp. om fremmede Fiskeres Ret til Fiskeri p. dansk Esterritorium. 1802

ikke var Politimestre, der tillige ere Dommere, der have gjort det. Forholdet har imidlertid udviklet sig saaledes i den Henseende, at, medens man gav en Bevilling for at faae Kanonbaaden „Hauk“ sendt ud for ogsaa at besytte danske Fiskeres Rettigheder indbyrdes, fremkom det Tilfælde, at Chefen havde Instruget paa at fritage Fiskere for at følge Lovgivningen i det af Spiefteret konstaterede Tilfælde, selv om de stedlige Fiskere lagede derover. Da nu en af Justitsministerens Politimestre gik mod Vardenfletch og mente, at han maatte følge Loven, naar Indenrigsministeriets Spolitimesters Instruget løb paa at fritage for Loven, saa kom det nævnte Cirkulære. Om Hensigtsmæssigheden deraf tør jeg ikke udtale mig. Det vilde sandsynligvis være ønskeligt, om der var givet nogen Overgangstid, efter at Spiefteret saaledes havde konstateret denne Lovbestemmelses Udstrækning, inden den bragtes i Anvendelse paa nye Tilfælde; men skulde det ske, maatte det aabenbart være sket ved Lov, og da Rigsdagen var samlet dengang, er det mig usoriligt, at den høie Regjering, naar den vilde have en Overgangsbestemmelse med Hensyn til dette Punkt i Fiskerilovgivningen, da ikke forelagde Rigsdagen et Lovforslag derom, men paa egen Haand udstedte et Cirkulære mod Loven. Jeg nævner dette som et Exempel paa, hvor forunderligt denne Klasse af Medborgere er stillet lige overfor Loven. Jeg vil indrømme, at den af Spiefteret konstaterede Lovbestemmelse kunde, hvis den var bleven strengt overholdt af samtlige Politimestre, være bleven haard for mange Fiskere, men desuagtet er de andre Fiskeres Ret, som have lidt under, at Bestemmelsen ikke tidligere har været overholdt, de lokale Fiskeres Ret, prægraveret ved Cirkulæret fra Administrationen i dette Tilfælde, og Administrationen har dog ikke Ret til at tilfidssette en altsaa nu klar Lovbestemmelse til Fordel for den ene af Parterne, men til Skade for den anden. Skulde det gøres, maatte det aabenbart gøres ved Lovgivningen, altsaa i et Tilfælde, hvor Rigsdagen var samlet, ved Lov, og ellers ialtfald ved foreløbig Lov. Jeg har anført dette Exempel — og talfer den ærede Formand, fordi han har tilladt mig at anføre det — som Exempel paa, hvor uheldigt vore Fiskere i dette Dieblit ere stillede netop ved Administrationens mærkværdige Maade at behandle og fortolke Fiskerilovgivningen paa og ligeledes med det forunderlige Tilfælde, at man kan skaffe Bevilling til en Spolitimester, der anvendes mod de øvrige Politimestre paa den Maade, jeg har nævnt. Jeg anfører det ogsaa som en Henvendelse til Fiskeriuudvalget, at man, uden Hensyn til nogetsomhelst Andet, vil søge at enes om saamange Bestemmelser i Fiskeriloven, at de stائف

Fiskere kunne vide, hvad der idag er Lov for Fiskerne, og vide, at det gælder for alle Fiskere, der bo i Danmark. Her i Salen siger man, Indenrigsministeren, det ærede Medlem, der talte mod Dagsordenen, og Andre: Ja, vi ere fuldkommen enige med hinanden om, at Lovgivningen giver danske Fiskere Eneret i de danske Farvande — det er derpaa mit Forslag hviler — men desuagtet synes vi, at det kunde være farligt at tiltræde Konklusionen, at, naar de danske Løve ere saaledes, skulle de ogsaa overholdes, selv om de kun angaa vore Fiskere. Naar vi ikke herfra kunne stramme os op til den Beslutning, naar vi ikke kunne give vore Politimestre, som gjerne ville hjælpe de omboende Fiskere i deres Jurisdiktion. Vidler til at have den Ret, som Politimestrene selv ere overbediste om, at Loven hjemler dem, hvorledes vil det da være muligt for vore Fiskere nogenfinde at komme til deres Ret? De kunne, ligesom det i Sommer er sket, se svenske Fiskere eller tydske Fiskere med høite Indfødte Dag og Nat fare med sine Garn lige forbi deres Hjem i nogle hundrede Alens Afstand, genere deres Redstaber o. desl., selv i vore Indfjorde, eller hvor de bo tæt ved den aabne Kyst, — der bo Fiskerne ogsaa — uden at kunne gjøre Noget. Komme de til Politimesteren og Klage, siger han: Jeg kan ikke gjøre Noget, mine Politibejente kunne ikke svømme ud paa Vandet, og det Spolitii, Rigsdagen og Regjeringen ere bleven enige om, har modfatte Instruget, det har ikke Instruget til at støtte mine Forbud, men til at omstøde dem, jeg kan ikke hjælpe, og klager jeg til Regjeringen, siger Indenrigsministeren, at det er den bestaaende Retstilstand. Folkethinget siger: Nei, det er ikke den bestaaende Retstilstand, vi ere enige om, at den danske Lov er saaledes, at den giver Eder Ret, men det er en Sag, det ikke er værd at drage Konklusionen af, det er et Spørgsmaal, der ikke er af den Natur, at vi ville røre os for at have denne Ret. Quem der kan være det bejendt, maa være det. Jeg tror ikke, at Folkethingets Flertal vil tage den Position, jeg tror, at det danske Folkethingets Flertal ikke vil billige den Administration, der har fundet Sted paa dette Omraade ifjor, men vil vedtage denne Resolution, som ialtfald værger dem mod det Ansvar, der er forbundet med en Forstættelse, og vil vise de danske Fiskere, at det ialtfald er vor Billie, at den Ret, der tilkommer dem, skal have sig paa loelig Maade, indtil den ved Lovgivningsmagtens egen Bestemmelse forandres. Naar jeg har sagt: udenfor Drefund, behøver det ikke at forstås saaledes, at de Danske ikke skulle have Eneret i Drefund, men den Eneret, de Danske kunne have der efter Lovens strenge Ord, forlange vi ikke